

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2249/2016
15.12.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Јасминке Станојевић, председника већа, Биљане Драгојевић и Марине Говедарица, чланова већа, у парници тужиоца – противтуженог АА из ..., чији је пуномоћник Драган Сворцан, адвокат из ..., против тужене – противтужиље ... из ..., чији је пуномоћник Драгослав Петковић, адвокат из ..., ради одређивања мера заштите од насиља у породици, одлучујући о ревизији тужене-противтужиље, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 448/16 од 22.08.2016. године, у седници одржаној 15.12.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене-противтужиље, изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 448/16 од 22.08.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Аранђеловцу П2 20/16 од 08.06.2016. године, ставом првим изреке, одређене су мере заштите од насиља у породици против тужене-противтужиље те јој је забрањен приступ месту становања и рада тужиоца-противтуженог на удаљености од 50 м, приближавање тужиоцу-противтуженом на удаљености мањој од 50 м као и даље узнемиравање тужиоца-противтуженог. Ставом другим изреке, одређено је да ће ове мере заштите од насиља у породици трајати годину дана почев од 08.06.2016. године. Ставом трећим изреке, одбијен је противтужбени захтев којим је тражено да се одреде мере заштите од насиља у породици којима се забрањује тужиоцу-противтуженом приступ месту становања и рада тужене-противтужиље на удаљености од 50 м, приближавање туженој-противтужиљи на удаљености мањој од 20 м и узнемиравање тужене-противтужиље. Ставом четвртим изреке, одређено је да свака странка сноси своје трошкове.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 448/16 од 22.08.2016. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Аранђеловцу П2 20/16 од 08.06.2016. године.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену ревизију је изјавила тужена-противтужиља због битне повреде одредаба парничног поступка,

погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...55/14) и нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а указивање на повреде поступка пред првостепеним судом које су оцењене од стране другостепеног суда, не могу бити ревизијски разлог у смислу чл. 407 ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, брак парничних странака, закључен ... године, разведен је 19.11.2015. године и заједничка мал. деца, син ВВ и кћерка ГГ поверена су тужиоцу. Тужилац је више пута пријављивао тужену, дана 02.07.2015. године да га је узнемиравала, 16.07.2015. године да је разбила задње ветробранско стакло на његовом путничком моторном возилу уз вређање и омаловажавање испред Центра за социјални рад, 07.12.2015. године да га је у насељу „...“ варбално напала уз псовке и увреде пред мал. децом и братом тужиоца, 20.01.2016. године да је испред његове куће викала и вређала га покушавајући да уђе у кућу, лупајући на врата и прозоре, те да га је током трајања поступка, после приредбе у вртићу у коме је учествовала кћерка парничних странака, вређала називајући га погрдним именима пред васпитачицама и присутним родитељима. Према извештају Центра за социјални рад „...“, од 22.03.2016. године, односи између парничних странака су поремећени а имовински односи су недефинисани. Тужена током обављања разговора није контролисала бес и не увиђа своју претерану реакцију у односу на супруга. То се дешава пред децом и не може се искључити понављање таквог понашања. Како мал. деца, обзиром да бораве код оца, приликом евентуалних испада би била узнемирана, по мишљењу Центра, треба изрећи предложене мере забране приласка. Према извештају Центра од 08.06.2016. године, у коме се изјашњавао о предлогу тужене за одређивање мера заштите од насиља у породици према тужиоцу, тужена је и даље у великој мери оптерећена партнерском релацијом. Са мал. кћерком разговара о садашњој партнерки тужиоца, детаљно разматрајући њихов однос, при чему меша партнерску и родитељску бригу, узнемирава мал. децу, нарочито кћерку ГГ, док син ВВ избегава контакте са мајком. Имајући то у виду Центар је изразио мишљење да није целисходно доносити мере заштите од насиља у породици које је предложила тужена јер не постоји непосредно или посредно угрожавање тужене.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су у складу са чланом 198. Породичног закона изrekli одговарајуће мере заштите од насиља у породици, налазећи да тужена врши насиље у породици у смислу члана 197. Породичног закона, односно одбили захтев тужене за одређивање мера заштите од насиља у породици, налазећи да понашање тужиоца није такво да би се према њему изрекле предложене мере.

Према одредби члана 197. Породичног закона („Сл. Гласник РС“ бр.18/15, 72/11-др.закон и 6/15), насиље у породици је понашање којим један члан породице угрожава телесни интегритет, душевно здравље и спокојство другог члана породице, с тим да се насиљем у породици нарочито сматра наношење или покушај наношења телесне повреде, изазивање страха претњом убиства или наношења телесне повреде члану породице или њему блиском лицу, ограничавање слободе кретања или комуникација са трећим лицима, вређање као и свако друго дрско, безобзирно и злонамерно понашање.

Одредбом члана 198. наведеног закона прописане су мере заштите коју суд може изрећи против члана породице који врши насиље.

У конкретном случају, Врховни касациони суд налази да је правилно становиште нижестепених судова да у радњама тужене има обележја насиља у породици у смислу члана 197. Породичног закона јер је тужена својим понашањем односно вређањем тужиоца, психичким узнемиравањем, својим радњама угрозила душевни интегритет и спокојство тужиоца и њихове деце, те су, с тим у вези, правилно туженој изrekli меру забране приступања месту становања и рада тужиоца на удаљености мањој од 50 м, приближавање тужиоцу на удаљености мањој од 50 м и забрану даљег узнемиравања тужиоца у складу са чланом 198. Породичног закона. Трајање изречених мера адекватно је тежини радњи и вербалног насиља, израженој упорности и створеном ризику од могућих последица по интегритет и душевно здравље туженог. Сврха мере заштите је и спречавање и престанак таквог понашања које представља насиље у породици, решавање проблема који су довели до поремећаја у односима и насиља, те коначно успостављање нормалних међусобних односа чланова породице. Како су судови управо то имали у виду приликом изрицања наведених мера заштите, то Врховни касациони суд налази да су неосновани наводи ревизије тужене о погрешној примени материјалног права.

Суд је имао у виду и остале ревизијске наводе али их у смислу чл. 414. став 2. ЗПП није посебно образлагао, јер се у ревизији понављају жалбени разлози који су већ били предмет правилне оцене другостепеног суда.

Имајући у виду наведено, Врховни касациони суд је у смислу члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић